

Ezt is elhoztam magammal

„Mind a halál, mind az élet a nyelv hatalmában van, és a miképpen kiki szeret azzal élni, úgy eszi annak gyümölcsét.” (Péld 18;21)

I.

Dobrý, študentský na Nivy, ďakujem. A buszsofőr persze tud magyarul. A jegyvétel megszokott frázisát nem tudod elengedni. Az utat végigolvasod (Greccsótól a Megyek utánad), a melletted ülő szlovák srác alig hagy neked helyet. Nem szereted a térdkoccanást. Szerencsére üres a sztráda. A tízperces rohanás elmarad. Köszönök a takarítóbácsinak. Egy gyors kávé az automatából. Befutnak a többiek. Valami vicces villamosos sztorit mesélnek. Megkapjuk a kulcsot. 145-ös terem. Első nap háromszor is körbejártam az emeletet, csapóajtó, lépcsőház, fémlapba karcolt szám. A polcok roskadásig tele könyvekkel – kortárs magyar, kortárs hazai, világi próza. Elő a jegyzetfüzet, a toll, megint nem kapcsol be a számítógép. Mosolygunk egyet. Le a lépcsőkön, magyar szavaink belesimulnak a tömeg zajába. Tanítás után egy kávé, talán megnézzük a Dunát. A flat white 2,90. *Jeden/Jedno?* A nembe osztás zavarba hoz. A barista így is megérti, már őrlődnek a szemek. Hátunkon végigfut a libabőr, a Duna mellett gyilkolták meg azt a tanárnőt. Egy hete. Nálunk tanított. Az emlékkoltár a bejáratnál vészjósló. *Dobrý*, š..., mondanád, de ismer a buszsofőr, már recseg a *prosím priložte kartu*. Most egyedül ülsz hazáig, ezzel a busszal kevesen járnak.

II.

Kelfőzelék a vacsora. Kell kel? Kő kel? Kő kő? Kavics kő? Kő kavics? Mindig ez van. Nem tudjuk nem kiforgatni, a változatosság kedvéért mindig más kezdi. Kofolát bontunk mellé, nézzük, hogy színezi a pohár szélet a barna kosz. *Ak vydržíš do večera nepapat, uvidíš zlaté prasiatko*, valaki úgyis kapó lesz a folytatásra, a karácsonyi reklám családi ügy. *Nie, nie ja nemusím, ja už ho vidím*. Áááá, csendül fel egyszerre. Túl pihent az agyunk, konstatáljuk. Elvonulok a szobámba, útközben

még ellenőrzöm a fűtést. A termosztát megint hülyeséget mutat, tizenkilenc fok. Följebb rakom. Tökig érő fagy van, mondaná apám, így március elején.

III.

Nekem a ki gyün velem lécskűni ,
kurnikšopa!,
szét kő szönni a óllat,
mogyók Szöncre möggyet szönni,
szödtem röggé a kertbe epröt,
mi kéne, ha vóna,
gyamláhotná néha a kiskertbe,
nespravíte mi kávácsku.
Bészéjjé má rendösen,
mi is akarjuk érteni.

IV.

Boldogfát régebben Tolvajfalvának hívták. Én is így lopkodtam össze a nyelvet, a sarki boltból a rendesmagyart, a bankból az özést, a patikából a mássalhangzó-torlódást, a nyugdíjas nénitől a szlovák jövevényszavakat. Elkapott a rendőr, bilincsbe vert anglicizmusokkal, a sitten felszedtem némi spanyolt is. Büntetés nélkül megúsztam, bár a nyelv nem megúszós játék. Nincsenek sem győztesek, sem vesztesek. Én húznám a rövidebbet, mivel az egyetemes tankönyvek nem az én nyelvemen oktatnak? Így érdemes leginkább vesztesként játszani.

V.

Boldogfáról érkeztem, avagy Bódogfárú gyüttem.

Reflexek VI. (2013), olaj, vászon, 100 x 100 cm